

Các bài văn mẫu Hóa thân thành Rùa Vàng kể lại câu chuyện Văn 10 tuyển chọn, hay nhất sẽ giúp các em học sinh đưa ra các lập luận, lý lẽ chính xác và ý nghĩa nhất để hoàn thành xuất sắc bài viết của mình.

Dàn ý Hóa thân thành Rùa Vàng kể lại câu chuyện Văn 10 chi tiết nhất

1. Mở bài

Dẫn dắt vào câu chuyện.

2. Thân bài

a. Tình huống gặp gỡ

- Tôi luôn quan tâm và dõi theo cuộc kháng chiến của An Dương Vương. Khi đất nước giành thắng lợi tôi vô cùng vui vẻ.
- Nhân dịp vua đi dạo trên hồ, tôi quyết định hiện lên, tiến lại gần để nói chuyện với vua.
- Tôi tặng vua chiếc móng của mình và dặn vua chế tạo thành chiếc nỏ để bảo vệ giang sơn.
- Tôi tạm biệt vua và quay lại thủy cung của mình.

b. Diễn biến khi đất nước hòa bình

- Tôi vẫn luôn dõi theo vua. Thấy đất nước hòa bình tôi yên tâm và hài lòng về cách trị vì của vua.
- Khi biết Trọng Thủy sang nước nhà và có ý kết thành thông gia với vua, trong lòng tôi bắt đầu thấy bất an và lo lắng.
- Khi hai bên thành vợ chồng và khi Trọng Thủy lấy trộm chiếc nỏ thần, tôi không hề ngạc nhiên vì tất cả nằm trong dự đoán của tôi.
- Tôi muốn báo tin cho nhà vua để người biết đường xử lí nhưng nghĩ đến những sự chủ quan của người, tôi chọn im lặng.

c. Khi đất nước xảy ra chiến tranh

- Triệu Đà cho quân sang đánh nước ta nhanh hơn tôi dự đoán, nước ta khi ấy bị thiệt hại rất nặng nề.
- Một kết quả đau xót mà chúng ta phải nhận lấy đó là cảnh mất nước, vua mang con gái lên ngựa chạy trốn. Nhưng chính công chúa đã rải lông ngỗng để Trọng Thủy tìm đến nơi.

- Đến biển, nhà vua tự hỏi tại sao lại xảy ra cảnh này. Lúc đó tôi không chịu nổi cảnh này nữa nên đã hiện lên và cho nhà vua biết rằng giặc ở ngay sau lưng, chính là cô con gái mà người yêu thương đã bán nước cho giặc.
- Tôi vừa dứt lời, vua rút gươm giết chết công chúa và tôi đưa nhà vua xuống thủy cung của mình.
- Tôi biết rằng dù cho tôi có báo trước cho nhà vua biết thì với sự mê muội của công chúa và sự tin tưởng mù quáng của vua thì cảnh mất nước sớm muộn gì cũng xảy ra. Đây là bài học để đời cho thế hệ sau này trong việc giữ nước.

3. Kết bài

Khái quát lại nội dung câu chuyện.

Top 2 bài văn mẫu lớp 10 Hóa thân thành Rùa Vàng kể lại câu chuyện hay nhất

Bài làm văn mẫu Hóa thân thành Rùa Vàng kể lại câu chuyện ý nghĩa, sâu sắc nhất làm tài liệu tham khảo cho các em học sinh chuẩn bị tốt cho bài kiểm tra sắp tới tại đây:

Hóa thân thành Rùa Vàng kể lại câu chuyện Ngữ Văn lớp 10 mẫu 1

Xin chào các bạn! Ta là Rùa Vàng đây. Hôm nay, trong khi ngồi bàn việc nước cùng với các vị thần, ta chợt nhớ đến câu chuyện năm xưa của An Dương Vương. Chỉ vì sự chủ quan, khinh thường giặc mà dẫn đến mất nước. Vì vậy, bây giờ, ta muốn kể lại cho các bạn nghe tường tận về diễn biến câu chuyện này. Từ đó mà rút ra được bài học quý báu trong sự nghiệp bảo vệ Tổ Quốc ngày nay.

Trong buổi đầu dựng nước, vua Hùng đã rất có công với dân tộc. Vua cho xây thành Cổ Loa với hi vọng nhân dân sẽ được ấm no hạnh phúc. Việc xây thành mãi vẫn không thành công, vua bèn cầu trời phạt, giữ cho tâm mình trong sạch. Điều đó đủ để thấy tâm huyết của vua dành cho dân tộc là như thế nào. Nhờ sự giúp đỡ của tôi cùng với tấm lòng yêu nước thương dân của ta, chỉ nửa tháng sau, thành đã được xây xong. Vua Hùng còn lo cho vận mệnh đất nước khi tâm sự mỗi bữa khoản lại bị Đà xâm chiếm. Nhìn thế sự ấy, tôi đã cho ta một cái vuốt. Nhờ sự giúp đỡ của tôi mà vua Hùng cùng những tướng lĩnh tài ba đã làm thành nỏ, cái nỏ ấy có thể bắn ra hàng ngàn mũi tên chỉ trong một lần bắn (nhân dân gọi là nỏ thần). Nước Âu Lạc nhờ thế nên đã được sống trong thái bình thịnh trị.

Nhưng cũng chính vì thế cũng đã hình thành tính tự mãn của vua Hùng. Khi Đà sang cầu hôn, vua đã đồng ý gả con gái mình cho con trai Đà là Trọng Thủy. Cuộc

hôn nhân giữa hai nước vốn đã có hiềm khích là sự dự báo cho những mối hiểm họa về sau.

"Một đôi kẻ Việt người Tàu
Nửa phân ân ái nửa phần oán thương"

"Một đôi kẻ Việt người Tàu" lấy nhau như thế là một sự nguy hiểm khôn lường. Thế nhưng vua không hề màng tới điều đó. Có lẽ ta chỉ mong hai nước sớm thuận hòa qua cuộc hôn nhân này và nhân dân sẽ không phải chịu cảnh khổ đau. Nhưng vua không biết được, kẻ thù dù quỳ dưới chân ta thì chúng vẫn vô cùng nguy hiểm. Vua nghĩ cho dân, nghĩ đến cái lợi trước mắt nhưng lại không nghĩ đến những điều nguy hiểm sắp đến. Vì thế, vua đã đưa cả cơ đồ "đắm biển sâu".

Sự tự mãn là bạn đồng hành của thất bại. Có nỏ thần trong tay, vua dường như đã nắm chắc phần thắng trong tay. Đỉnh điểm là lúc được báo Triệu Đà sang đánh chiếm thì vua "vẫn điềm nhiên ngồi đánh cờ, cười mà nói rằng: "Đà không sợ nỏ thần sao?" vua Hùng đã bước vào vết xe đổ của người xưa, để rồi lúc nguy cấp nhất, vua mới lấy nỏ thần ra bắn và biết là nỏ giả, liền dắt con gái bỏ chạy về phương Nam. Trong lúc cấp bách, vua chỉ biết mỗi việc bỏ chạy chứ không còn cách đối kháng nào khác. Khi ra đến biển Đông, vua còn không nhận ra được đâu là giặc, ta chỉ ngửa mặt kêu "trời" mà không biết phải làm gì. Đến khi tôi hiện lên và nói: "Kẻ ngồi sau lưng chính là giặc đó!" thì vua đã rút gươm chém con gái của mình. Hành động dứt khoát, không do dự ấy đã chứng minh vua là một vị minh quân, đặt việc nước lên trên việc nhà, không để việc riêng làm lung lay ý chí.

Có lẽ tôi đã bỏ sung mọi khiếm khuyết của vua Hùng. Khi vua không xây được thành, tôi hiện lên giúp đỡ, khi ta lo cho vận mệnh đất nước, tôi cũng hết sức chỉ bảo vua và lúc này, khi nguy cấp nhất, tôi cũng hiện lên để giúp vua. Phải chăng đó là sự ngưỡng mộ, sự tha thứ cho một vị minh quân của nhân dân? Chi tiết "vua cầm sừng tê bảy tấc, tôi rẽ nước dẫn vua đi xuống biển" đã chứng minh điều đó.

Nếu như kì tích xây thành Cổ Loa là một chiến thắng vẻ vang mang tính huyền thoại thì sự thất bại lần này của ta mang tính hiện thực sâu sắc. Và bi kịch nước mất nhà tan ấy xuất phát từ mối tình duyên của Mị Châu và Trọng Thủy. Mị Châu là con An Dương Vương, là vợ Trọng Thủy và là con dâu của Triệu Đà. Nàng rất ngây thơ, yêu Trọng Thủy với một tình yêu trong sáng của con gái. Nàng đã trao cho Trọng Thủy tất cả trái tim mình. Mấu chốt chính là lúc nàng chỉ cho Trọng Thủy xem nỏ thần. Nỏ thần là bí mật quốc gia, là việc đại sự, thế mà nàng lại "vô tư" đến mức đưa cho Trọng Thủy xem. Nàng u mê, ngu muội đến mức lầm lẫn giữa "tình nhi nữ" và "việc quân vương". Còn gì đau xót hơn chăng? Nếu xét về khía cạnh một người vợ thì Mị Châu là một mẫu hình lí tưởng cho chữ "tòng" thời

ấy. Nhưng không chỉ là một người vợ, Mị Châu còn là công chúa của nước Âu Lạc. Khi đã tráo được nỏ thần, Trọng Thủy biện cố về thăm cha. Trước khi đi, chàng nói với Mị Châu: "Tình vợ chồng không thể lãng quên, nghĩa mẹ cha không thể dứt bỏ. Ta nay trở về thăm cha, nếu như đến lúc hai nước thất hòa, Bắc Nam cách biệt, ta lại tìm nàng, lấy gì làm dấu?". Câu nói đầy ẩn ý của Trọng Thủy thế mà Mị Châu không nhận ra. Nàng yêu Trọng Thủy đến mức còn không thèm đặt ra câu hỏi tại sao hai nước phải thất hòa, tại sao Bắc Nam phải cách biệt trong khi ta đã là "người một nhà". Nàng chỉ hướng về hạnh phúc lứa đôi, mong đến ngày sum họp: "Thiếp phận nữ nhi, nếu gặp cảnh biệt li thì đau đớn khôn xiết. Thiếp có áo gấm lông ngỗng thường mặc trên mình, đi đến đâu sẽ rút lông mà rắc ở ngã ba đường để làm dấu, như vậy sẽ có thể cứu được nhau". Câu nói của Mị Châu là lời nói của một người vợ yêu chồng tha thiết. Nhưng nàng không biết rằng hành động của nàng đã cho Triệu Đà chiến thắng vua cha, cho Trọng Thủy đuổi theo giết cha mình.

"Lông ngỗng rơi trắng đường chạy nạn
 Những chiếc lông không tự biết giấu mình"

Khi bị giặc truy đuổi, Mị Châu đã mặc chiếc áo lông ngỗng trên mình. Chiếc áo hóa trang lông ngỗng là trang phục của người phụ nữ Việt xưa trong những dịp lễ hội. Thế nhưng Mị Châu lại mặc nó vào lúc nguy cấp như thế này. Điều đó cho thấy nàng đã không còn lí trí sáng suốt nữa. Mọi hành động của nàng đều bị tình cảm vợ chồng chi phối. Trước khi bị vua cha chém đầu, nàng đã nói: "Thiếp là phận gái, nếu có lòng phản nghịch mưu hại cha, chết đi sẽ biến thành cát bụi. Nếu một lòng trung hiếu mà bị người lừa dối thì chết đi sẽ biến thành châu ngọc để rửa sạch mọi nhục thù". Nàng đã nhận ra được chân tướng sự việc, rằng người nàng đã yêu, đã tin tưởng bấy lâu nay chỉ là kẻ lừa bịp. Cái chết của Mị Châu là sự hóa thân không trọn vẹn, xác biến thành ngọc thạch, máu biến thành châu ngọc. Điều đó cho thấy sự cảm thông của nhân dân ta với Mị Châu, một người đã "vô tình" đưa nước Việt vào một ngàn năm nô lệ.

Không như cổ tích, cái kết luôn có hậu cho mọi người. Truyền thuyết buộc ta phải suy ngẫm thật nhiều sau đó. Chúng ta phải biết đặt cái chung lên trên cái riêng, nhất là phải cảnh giác, đừng như ta "nuôi ong tay áo, nuôi cáo trong nhà". Và trong tình yêu phải luôn luôn sáng suốt, đừng nên làm đường lạc lối để rồi phải trả một cái giá quá đắt như Mị Châu. Truyện vừa mang tính triết lí vừa thấm đậm ý vị nhân sinh như Tố Hữu trong "Tâm sự" đã nói:

"Vẫn còn đây pho tượng đá cụt đầu
 Bởi đâu cụt nên tượng càng rất sống
 Cái đầu cụt gợi nhớ dòng máu nóng"

Hai ngàn năm dưới đá vẫn tuôn trào
Anh cũng như em muốn nhắc Mị Châu
Đời còn giấc xin đừng quên cảnh giấc
Nhưng nhắc sao được hai ngàn năm trước
Nên em ơi ta đành tự nhắc mình"

Văn mẫu lớp 10 Hóa thân thành Rùa Vàng kể lại câu chuyện mẫu 2

Tôi chính là Rùa Vàng. Tôi đã sống hàng nghìn năm nay và chứng kiến nhiều giai đoạn lịch sử huy hoàng của dân tộc. Một trong những sự kiện làm tôi nhớ mãi đó là câu chuyện về vua An Dương Vương và Mị Châu, Trọng Thủy.

Tôi luôn quan tâm và dõi theo vua An Dương Vương và cuộc kháng chiến chống ngoại xâm của vua rất chi tiết, tỉ mỉ. Tôi có niềm tin và hi vọng mãnh liệt rằng vị vua này sẽ mang lại độc lập cho nước nhà. Quả không ngoài dự đoán, An Dương Vương đã đánh đuổi thành công giấc ngoại xâm và mang về độc lập cho đất nước khiến tôi vô cùng vui vẻ, hài lòng vì đã không nhìn nhầm người tài giỏi.

Đất nước đang trong những ngày hòa bình, yên ổn. Nhân dịp vua đi dạo thuyền trên hồ, tôi quyết định hiện lên, tiến lại gần để nói chuyện với vua. Tôi báo cho người về những việc trong trời đất để biết đường điều khiển. Vua vui mừng và rước tôi về kinh thành rất trịnh trọng. Suốt ba năm ở kinh thành, giúp vua xây dựng thành Cổ Loa và trấn an nhân dân. Khi đất nước đã ổn định, tôi quyết định từ biệt nhà vua để quay về thủy cung. Trước những cảm kích của nhà vua và những trở trở về chuyện chống ngoại xâm, tôi đã cho nhà vua một chiếc móng vuốt của mình và căn dặn nhà vua mang chiếc móng

Tôi tặng vua chiếc móng của mình và dặn vua chế tạo thành chiếc nỏ để bảo vệ giang sơn. Tôi yên tâm trở về thủy cung với niềm tin nhà vua sẽ bảo vệ vững chắc giang sơn này với thành lũy kiên cố và chiếc nỏ thần mà mình đã dặn chế tác. Tôi vẫn luôn dõi theo nhà vua, thấy đất nước hòa bình, trong lòng tôi luôn hài lòng về cách nhà vua cai trị và giúp đỡ bách tính.

Một thời gian sau, tôi hay tin Trọng Thủy là con trai của tướng giặc Triệu Đà sang hòa hoãn, kết thân với nhà vua trong lòng tôi đã có linh cảm không lành. Điều khiến tôi lo lắng hơn nữa chính là việc Mị Châu công chúa đem lòng yêu thương Trọng Thủy, đó là điều không tưởng khi một bên là người đứng đầu nhà nước; một bên là tên giặc luôn lăm le cướp nước. Một thời gian sau, tôi hay tin họ thành vợ chồng và Trọng Thủy ở lại làm rể nước Nam này. Tôi im lặng và theo dõi những hành động của hắn ta và cách xử trí của công chúa. Điều gì đến cũng đã đến: sau khi Mị Châu công chúa cho Trọng Thủy xem chiếc nỏ thần, hắn đã làm một chiếc nỏ giả giống với chiếc thật rồi đánh cắp chiếc nỏ thật rồi quay về phương Bắc đưa

cho cha mình. Đến lúc này, tôi vô cùng thất vọng về công chúa lẫn sự bất cẩn của nhà vua. Nhưng mọi chuyện đã không thể cứu vãn được nữa rồi.

Triệu Đà cho quân sang đánh nước ta nhanh hơn tôi dự đoán. Bọn chúng rất nghênh ngang và tự mãn. An Dương Vương vẫn không hề hay biết nỏ thần đã bị đánh cắp nên chủ quan. Khi mang nỏ ra bắn thì không được và bại trận dưới tay của Triệu Đà khiến nước ta khi ấy bị thiệt hại rất nặng nề. Nhà vua bắt lực trước cảnh nước mất nhà tan bèn mang con gái lên ngựa chạy trốn. Nhưng chính công chúa đã rải lông ngỗng trên suốt đoạn đường để Trọng Thủy tìm đến nơi. Đến giờ phút này cô ta vẫn không nhận ra chính hấn là kẻ thù.

Đến biển, nhà vua tự hỏi tại sao lại xảy ra cảnh này và cầu cứu tôi. Lúc đó tôi không chịu nổi cảnh này nữa nên đã hiện lên và nói cho nhà vua biết rằng giặc ở ngay sau lưng, chính là cô con gái mà người yêu thương đã bán nước cho giặc. Tôi vừa dứt lời, vua rút gươm giết chết công chúa. Để cứu nhà vua, tôi rẽ nước đưa người xuống nơi thủy cung của mình.

Tôi biết rằng dù cho tôi có báo trước cho nhà vua biết thì với sự mê muội của công chúa và sự tin tưởng mù quáng của vua thì cảnh mất nước sớm muộn gì cũng xảy ra. Đây là bài học để đời cho thế hệ sau này trong việc giữ nước khi mình ở cương vị có trọng trách cao cả. Nhiều năm đã trôi qua nhưng câu chuyện này vẫn còn để lại tiếng tăm đến ngàn đời sau về bài học về sự tin tưởng và tỉnh táo.